

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1078/2020
20.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Биљане Синановић, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела оштећење животне средине из члана 264. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Милинка Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 237/2019 од 29.11.2019. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 53/20 од 23.07.2020. године, у седници већа одржаној 20.10.2020. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 237/2019 од 29.11.2019. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 53/20 од 23.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару К 237/2019 од 29.11.2019. године, између осталих, окривљени АА оглашен је кривим због извршеног продуженог кривичног дела оштећење животне средине из члана 264. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од шест месеци која се неће извршити уколико окривљени у року провере од две године, по правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

Окривљени је обавезан да суду накнади паушал а Основном јавном тужиоцу у Зајечару трошкове кривичног поступка.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Кж1 53/20 од 23.07.2020. године, одбијене су, као неосноване, жалбе браниоца окривљеног АА и Основног јавног тужиоца у Зајечару и потврђена првостепена пресуда.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног, адвокат Милинко Јовановић, поднео је захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде а предмет врати Вишем суду у

Зајечару на поновно одлучивање или да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, уз образложење да се побијане правноснажне пресуде заснивају на „недозвољеним доказима“: исказима сведока ББ, сведока ВВ и сведока ГГ датим пред Основним јавним тужиоцем у Зајечару, јер приликом њиховог испитивања нису примењене одредбе члана 300. став 1. и члана 6. ЗКП односно јавни тужилац је ове сведоке испитао у одсуству окривљеног и његовог браниоца којима није упутио позиве о времену и месту испитивања сведока, нити је постојало одобрење судије за претходни поступак да се исти испитају без присуства окривљеног и његовог браниоца. Исти сведоци су на главном претресу одржаном 16.10.2019. године изјавили „да остају при својим исказима датим пред ОЈТ у Зајечару 12.04.2016. године“ тако да на главном претресу нису испитани нити је садржина њихових исказа унета у записник о тада одржаном главном претресу због чега су, по ставу одбране, морали бити издвојени из списка предмета, као „недозвољени докази“.

Врховни касациони суд изнете наводе оцењује као неосноване. Из списка предмета Основног суда у Зајечару - записника о главном претресу К 237/2019 од 16.10.2019. године, произлази да су сведоци: ББ, ВВ, ГГ и ДД саслушани на главном претресу одржаном 16.10.2019. године, у присуству заменика ОЈТ у Зајечару Славише Димитријевића, окривљених АА и ЂЂ те адвоката Милинка Јовановића којом приликом исти нису имали питања за саслушање сведоке (осим питања браниоца окривљеног сведоку ДД да ли је на њега неко вршио утицај), нити су имали примедбе на исказе саслушаних сведока а ни примедбе на сачињени записник о главном претресу од 16.10.2019. године.

Из напред наведеног Врховни касациони суд налази да се побијане правноснажне пресуде не заснивају на исказима наведених сведока ББ, ВВ, ГГ и ДД датим пред Основним јавним тужиоцем у Зајечару 12.04.2016. године већ на исказима датим на главном претресу одржаном пред Основним судом у Зајечару 16.10.2019. године, у присуству окривљених и браниоца којима је омогућено испитивање наведених сведока у контрадикторном поступку, из ког разлога су супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

На исту битну повреду из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП захтевом браниоца окривљеног се указује и наводима да је налаз и мишљење вештака Стефана Парловића „незаконит доказ“ уз образложење да је „исто обављено без изласка вештака на лице места већ се заснива на некој реклами у новинама и на службеној белешци ПУ Зајечар о обавештењу примљеном од грађана односно од окривљеног АА као грађанина који је наводно нешто признао, јер се вештак у налазу и мишљењу бави правним питањима

наводећи који су прописи прекршени, те јер врши оцену доказа и утврђује постојање узрочне везе између радње и последице што је такође правно питање“.

Како на наведени начин бранилац окривљеног оспорава доказну вредност и садржину налаза и мишљења вештака Срђана Парлића, при чему не оспорава законитост прибављеног доказа по начину и форми прибављања, односно како изнетим наводима указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и одредбу члана 440. ЗКП, Врховни касациони суд налази да поднети захтев није могуће испитивати по овом законском основу, већ исти у овом делу представља оспоравање чињеничних закључака суда.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП уз образложење да је повређен закон по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело, налазећи да је у конкретном случају дело које је предмет оптужбе није кривично дело јер не постоје основни законски елементи кривичног дела противправност, виност и последица.

Врховни касациони суд изнете наводе оцењује као неосноване, с`обзиром на то да се у радњама окривљеног АА стичу сва битна обележја предметног кривичног дела, а према чињеничном опису радње извршења предметног кривичног дела да је: „способан да схвати значај дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела чије је извршење хтео у временском периоду од октобра 2013. до октобра 2016. године ... извођењем радова изазвао оштећење животне средине на ширем простору града Зајечара, на тај начин што је кршећи прописе, без пријаве извођења геолошких радова започео радове као инвеститор на извођењу истраживања на локацији „Србија – ТИС“, на тај начин што је супротном правним прописима – цитираном Решењу о условима заштите природе Србије најпре наложио израду истражно-експлатационог бунара, а затим извео радове – хидрогеолошко истраживање подземних вода који нису били у сагласности са пројектом детаљних хидрогеолошких истраживања на основу ког пројекта је надлежно Министарство одобрило извођење тих радова тако да се изведени бунар битно разликовао од пројектованог, тест црпљења бунара није урађен у складу са струком, односно без праћења стања суседних хидрогеолошких објеката – јавних чесми у Граду Зајечару, а тест црпљења је уместо 96 часова трајао 7 дана, чиме су прекршене цитиране одредбе издатих услова заштите природе и услед чега је дошло до пресушивања две јавне чесме и до опадања капацитета на другим јавним чесмама и тиме до значајног оштећења животне средине, односно до поремећаја природног тока подземних вода на територији Града Зајечара“.

Врховни касациони суд налази да се у радњама окривљених описаним у изреци првостепене пресуде стичу сва битна обележја предметног кривичног дела оштећење животне средине из члана 264. став 1. у вези члана 61. КЗ, како објективна - која се односе на саму радњу извршења које се огледа у извођењу наведених хидрогеолошких радова кршењем цитираних правних прописа услед које радње је наступила забрањена последица – оштећење животне средине на ширем простору, тако и субјективна - које се односе на урачунљивост и умишљај окривљеног АА, која представљају законска обележја кривичног дела оштећење животне средине из члана 264. став 1. у вези члана 61. КЗ, због чега су оцењени као неосновани наводи захтева да у конкретном случају не постоје законски елементи предметног кривичног дела – противправност, виност и последица дела. Самим тим, овај суд налази да, су неосновани и наводи у захтеву браниоца окривљеног, да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда

кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, јер у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се може применити.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић